

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci žalobcu: **J. Š., J., právne zastúpený JUDr. T. V., advokátkou, B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-70/PK-2009 zo dňa 24. júla 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/162/09-62 zo dňa 2. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/162/09-62 zo dňa 2. marca 2011 **m e n í** tak, že podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP **z r u š u j e** rozhodnutie žalovaného č. SLV-70/PK-2009 zo dňa 24. júla 2009 a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi trovy konania podľa vyčíslenia v samostatnom uznesení.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len SR) rozhodnutie žalovaného č. SLV-70/PK-2009 zo dňa 24. júla 2009, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a bol potvrdený personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 141 zo dňa 09.04.2009 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v platnom znení (ďalej len zákon č. 73/1998 Z. z.).

Dôvodom prepustenia bola tá skutočnosť, že žalobca dňa 21.03.2009 v rámci výkonu štátnej služby v čase asi o 11:40 hod. na Južnej triede v Košiciach v budove Obvodného oddelenia PZ Košice – Juh, potom čo bola obmedzená osobná sloboda M. B., I. K., K. Z., O. H., O. Ž. a T. Ž. a ich predvedení do budovy, spoločne s ďalšími tam prítomnými príslušníkmi PZ, za využitia dvoch služobných psov na vodičkach bez náhubkov, prinútili tieto mladistvé a maloleté osoby, aby sa vyzliekli donaha a aby sa navzájom udierali do rôznych častí tela. V tomto konaní žalobca ostatným príslušníkom PZ nezabránil a ani to neoznámil nadriadeným.

Krajský súd vykonaním súdneho prieskumu zákonnosti napadnutých rozhodnutí ako i procesného postupu predchádzajúceho ich vydaniu dospel k názoru, že služobné orgány vykonali v správnom konaní dokazovanie zákonom prípustným spôsobom a v dostatočnom rozsahu a zo zisteného skutkového stavu vyvodili správny právny záver, že sa žalobca dopustil svojim konaním porušenia služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom. Podľa prvostupňového súdu je z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zrejmé, ako žalovaný vyhodnotil výpovede žalobcu, T. Ž., I. K., K. Z., M. B., O. H., O. Ž., na základe akých dôkazov považoval za preukázané, že žalobca sa dopustil zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy v tom, že nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď sa ako policajt v rámci výkonu služby zúčastnil ponižujúceho zachádzania s mladistvými a maloletými osobami, nezabránil tomuto konaniu a ani ho neoznámil. Samotná táto skutočnosť

bola podľa názoru prvostupňového súdu dostačujúca pre vyvodenie personálnej zodpovednosti voči žalobcovi a pre postup podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.

Podľa názoru prvostupňového súdu sa žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v rozklade a svoje závery náležite odôvodnil.

Krajský súd sa stotožnil s vyhodnotením dôkazov ministrom vnútra SR ako najvyšším nadriadeným žalobcu s personálnou právomocou, ktorému ako jedinému prislúcha právo hodnotiť dôkazy podľa svojej úvahy, pričom v realizácii tejto právomoci je nezastupiteľný. Prvostupňový súd zdôraznil, že posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej disciplíny resp. služobných povinností je predmetom správneho uváženia zo strany ministra a súdu neprináleží toto diskrečné oprávnenie správneho orgánu nahrádzať vlastnou úvahou, nakoľko by tým vstupoval do právomoci služobného orgánu, ktorá súdu nepatrí.

Proti rozsudku krajského súdu žalobca podal prostredníctvom právnej zástupkyne v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a navrhuje napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného č. SLV-70/PK-2009 zo dňa 24.07.2009 ako i personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 141 zo dňa 09.04.2009 zrušuje a vec mu vracia na nové konanie. Žalobca považuje rozhodnutie prvostupňového súdu za nesprávne a namieta zákonnosť oboch personálnych rozhodnutí z dôvodu:

- nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného a personálneho rozkazu z dôvodu nedostatočného vecného opísania skutku v odôvodneniach týchto rozhodnutí, ktorý bol dôvodom na vydanie napadnutých rozhodnutí,
- nedostatočne zisteného skutkového stavu veci s poukazom na nepoužiteľnosť videozáznamov,
- nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania,
- nedostatočné odôvodnenie rozsudku,
- nevykonanie žalobcom na pojednávaní predloženého dôkazu – znaleckého posudku.

Žalobca poukazuje na znenie ustanovení § 238 a § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., pričom namieta, že v tomto smere prvostupňový súd napadnuté rozhodnutia žalovaného v medziach žaloby nepreskúmal.

Podľa žalobcu, žalovaný v napadnutých rozhodnutiach nezdôvodnil, prečo ako dôkaz odmietol jeho výpoveď obsiahnutú v dvoch úradných záznamoch zo dňa 07.04.2009 a 08.04.2009, taktiež nezdôvodnil, v čom bola jeho výpoveď nepravdivá, nevierohodná a akým spôsobom bola jeho obrana svedeckými výpoveďami uvádzaných svedkov vyvrátená, keď okrem mena a priezviska svedkov nič viac z ich výpovedí, ktorými by preukazovali žalobcovu údajnú účasť na protiprávnom konaní, správny orgán v napadnutom rozhodnutí neuvádza. Napádané rozhodnutia sa vo svojich odôvodneniach nevysporiadali s rozpormi vo svedeckých výpovediach a výpoveďou žalobcu. Žalobca taktiež namieta, že nebol prítomný pri vypočúvaní uvedených svedkov ohľadne jeho priamej prítomnosti v miestnosti v čase protiprávneho konania, ktoré sa mu kládlo za vinu.

Podľa názoru žalobcu plán služieb, hliadková kniha, úradné záznamy potvrdzovali to, že on v inkriminovanom čase vykonával štátnu službu, podieľal sa na zadržení osôb, pomáhal pri vyhotovovaní úradných záznamov, ale nie to, že by sa dopustil skutku, ktorý bol dôvodom na jeho prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ.

Žalobca poukazuje na to, že svoju činnosť v rámci služby vysvetlil v úradnom zázname zo 07.04.2009 ako i z 08.04.2009, ktoré sú súčasťou spisu, opísal v nich priebeh služby dňa 21.03.2009 od 06.00 hod. do 18.00 hod., kedy vykonával hliadkovú službu motorovým vozidlom spolu s npráp. V. a nstrm. O.. Po obmedzení osobnej slobody 6 osôb, ktoré sa mali údajne dopustiť na staršej žene lúpežného prepadnutia, sa po ich predvedení na OO PZ Košice-Juh, spoločne s nstržm. O. odobral do zadnej miestnosti spracovať úradný záznam o obmedzení osobnej slobody zadržaných. Od protiprávneho konania ostatných policajtov sa dištancoval a nevedel, že sa také niečo deje v budove.

Žalobca poukazuje na to, že sám žalovaný konštatuje nedostatočnú kvalitu videozáznamov, ktoré nezreteľne zachytávajú osoby a z ktorých nie je možné rozoznať obraz ani zvuk. Napriek tejto skutočnosti žalovaný v napadnutých rozhodnutiach ako i prvostupňový súd konštatujú, že na uvedených obrazových a zvukových záznamoch č. 1 a č. 5 bol opoznaný hlas žalobcu. Toto zistenie žalovaného ako i prvostupňového súdu žalobca považuje za rozpor s obsahom administratívneho spisu, pričom žalobca taktiež namieta, že sa prvostupňový súd s jeho argumentmi o nepoužitelnosti uvedených záznamov ako dôkazu nevysporiadal v odôvodnení rozsudku.

Podľa názoru žalobcu žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav potrebný na preukázanie jeho účasti na páchaní protiprávneho konania na zadržaných osobách a ani nepreukázal prítomnosť žalobcu na mieste protiprávneho konania, prípadne že tu bola možnosť, aby žalobca protiprávnemu konaniu mohol zabrániť alebo ho nahlásiť nadriadenému. Žalobca má za to, že žalovaný svoje rozhodnutia nedostatočne odôvodnil, keďže len konštatoval, že skutková podstata protiprávneho konania bola zistená na základe výpovedí svedkov, obrazovo-zvukového záznamu a listinných dôkazov. Zásada voľného hodnotenia dôkazov nezavahuje správny orgán povinnosti uviesť v odôvodnení rozhodnutia skutočnosti, ktoré považoval za preukázané a dôvody ako k tomuto záveru dospel. Táto požiadavka je z dôvodu, aby sa zamedzilo ľubovôli orgánu verejnej moci.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil.

Podľa názoru žalovaného je nepodstatná skutočnosť, či žalobca niekoho aj nútil, aby sa predvedené osoby bili po rôznych častiach tela, nakoľko dokazovaním bolo preukázané, že žalobca bol na mieste, kde dochádzalo k páchaniu protiprávneho konania, toto vnímal svojimi zmyslami, nezabránil tomuto konaniu a ani ho neoznámil. Žalovaný poukazuje na obsah úradného záznamu č. p.: KRP-211-14/PP-PMJ-2009 o vykonaní zvukovej a obrazovej analýzy video nahrávok, kde na zvukovej a obrazovej nahrávke č. 1 a 5 bol opoznaný hlas žalobcu.

Žalovaný konštatuje, že žalobca namietaný rozpor vo svedeckých výpovediach bližšie nekonkretizuje, preto je táto námietka nedôvodná. Žalovaný pri vyhodnotení dôkazov ustálil, že nie je dôvod neveriť výpovedi maloletých a mladistvých osôb, na ktorých došlo k spáchaniu protiprávneho konania, pretože ich výpovede sú v súlade so zadováženým obrazovo-zvukovým záznamom, s ktorým sa mohol oboznámiť aj samotný žalobca.

V napádaných rozhodnutiach žalovaný uviedol v dostatočnom rozsahu skutočnosti, ktoré boli podkladom pre vydané rozhodnutia. Žalobca má za to, že v odôvodnení personálneho rozkazu i napadnutého rozhodnutia sú citované jednotlivé dôkazné prostriedky, ktorými bolo protiprávne konanie žalobcovi v dostatočnom rozsahu preukázané.

Žalovaný poukazuje na obsah úradných záznamov č. KRP-212-19/PP-PMJ-2009 zo dňa 07.04.2009, č. KRP-212-6/PP-PMJ-2009, č. KRP-212-23/PP-PMJ-2009 a č. KRP-212-1/PP-PMJ-2009 všetky zo dňa 08.04.2009 a na to, že žalobca svojím postojom k danej

veci nevyužil zákonnú možnosť a v súlade s § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. na podporu svojich tvrdení nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, ktorým by vyvrátil zistený skutočný stav veci, pričom podľa ustanovenia § 237 ods. 1 cit. zákona, účastníci konania sú povinní postupovať tak, aby svojím konaním nesťažovali a nezdržovali priebeh konania.

Žalobca ako účastník konania, ktorý má byť v konaní aktívny a iniciatívny pri zisťovaní skutočného stavu veci, práve naopak zaujal pasívny postoj k danej veci a na svoju obranu nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, pričom po tom, čo mu bolo umožnené oboznámiť sa s dôkazmi, neuplatnil voči nim ani žiadne pripomienky, námietky prípadne návrhy.

Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že žalobca v celom konaní nenamietal, že v čase páchania protiprávneho konania nebol fyzicky prítomný na mieste, kde dochádzalo k protiprávnemu konaniu, a to svojimi zmyslami nevnímal. Žalovaný podotkol, že dokonca nenamietal ani spracovaný záznam č. p.: KRP-211-14/PP-PMJ-2009, kde bol opoznaný podľa hlasu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a po oboznámení sa s pripojeným administratívnym a súdnym spisom, vrátane obrazovo–zvukových, zvukových a obrazových záznamov obsiahnutých na CD nosiči dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie je dôvodné a podľa § 250ja ods. 3 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku z nižšie uvedených dôvodov.

Z obsahu pripojeného administratívneho a súdneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) zistil, že dňa 08.04.2009 bol žalobca oboznámený s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., ako aj s dôkazným spisovým materiálom. Podľa § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. s poukázaním na § 238 ods. 3 uvedeného zákona bol žalobca poučený o práve

nazrieť do predloženého spisového materiálu a urobiť si z neho poznámky a výpisky, vyjadriť sa k návrhu na prepustenie, ako aj k predloženému spisovému materiálu, ako aj navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy, čo žalobca svojím podpisom potvrdil. Z úradného záznamu zo dňa 21.03.2009 vyplýva, že dňa 21.03.2009 v čase o 11:05 hod. boli hliadky pohotovostnej motorizovanej jednotky vyslané Operačným strediskom Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach na Moldavskú ulicu v Košiciach, kde malo dôjsť k lúpeži. Po príchode na miesto bolo zistené, že za obchodným centrom Hornbach leží na chodníku pani A. S., ktorú prepadli šiesti chlapci, pričom jej vytrhli kabelku a utkali smerom na Moldavskú ulicu. Hliadky začali prepátravať okolie, pričom zbadali muža, ktorý prenasleduje viacerých mladistvých Rómov. Prenasledovaním bol zadržaný T. Ž., ktorý ukázal miesto prepadu poškodenej a tiež uviedol, že keď si všimli poškodenú, tak sa vzájomne dohodli, že ju okradnú. Uvedenú udalosť spozoroval K. H. a dcéra poškodenej V. S.. T. Ž. uviedol mená ďalších osôb, ktoré okradli poškodenú. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam bolo hliadkami rozhodnuté o obmedzení osobnej slobody mladistvých Rómov, nakoľko boli dôvodne podozriví z lúpeže, ktorú po vzájomnej dohode vykonali.

Žalobca bol dňa 08.04.2009 č. KRP-212-22/PP-PMJ-2009 oboznámený o začatí konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 s odôvodnením, že dňa 21.03.2009 v čase okolo 11:40 hod. na ul. Južnej triede č. 64 v budove Obvodného oddelenia PZ Košice Juh, potom čo podľa § 85 Trestného poriadku žalobca spoločne s ďalšími policajtmí obmedzil na osobnej slobode M. B., I. K., K. Z., O. H., O. Ž. a T. Ž. a následne spolu s ostatnými policajtmí tieto mladistvé a maloleté osoby, pod hrozbou násilia alebo inej ťažkej ujmy nútili, aby sa vyzliekli do naha v uzatvorenej časti schodišťa a uvedené osoby nútili, aby sa navzájom udierali do rôznych častí tela. Ak by tak nekonali, bolo by voči nim použité fyzické násilie zo strany príslušníkov PZ. V tomto konaní sa žalobca nesnažil ostatným príslušníkom PZ zabrániť. Týmto konaním je žalobca dôvodne podozrivý, že porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. Na základe uvedených skutočností bol žalobca personálnym rozkazom č. 141 zo dňa 09.04.2009 prepustený zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca rozklad, z dôvodu, že z jeho strany nedošlo k hrubému porušeniu služobnej prísahy spočívajúce v tom, že nebol čestný a disciplinovaný, nedošlo ani k hrubému porušeniu služobnej povinnosti, ktoré malo spočívať v tom, že nevykonával riadne štátnu službu, keď počas nej svedomito neplnil úlohy uložené mu zákonom a nedošlo ani k hrubému porušeniu základných povinností policajta tým, že sa nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť PZ, ohroziť dôveru v tento zbor a nedodrжал služobnú disciplínu. Tiež uviedol, že dôvody uvedené v prvostupňovom rozhodnutí si navzájom odporujú, pretože jeho údajné konania, ktorými mal porušiť služobnú prísahu, služobné povinnosti a základné povinnosti policajta sa navzájom vylučujú.

Na základe zistených skutočností odvolací orgán považoval podaný rozklad za nedôvodný a preskúmané rozhodnutie potvrdil.

Predmetom odvolacieho konania v tejto veci je rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorý žalobu zamietol. Odvolací súd zmenil prvostupňový rozsudok a zrušil rozhodnutie žalovaného č. SLV-70/PK-2009 zo dňa 24.07.2009 z dôvodu, že žalovaný nepreukázal žalobcovi tvrdené konanie, pričom najvyšší súd v rámci odvolacieho konania skúmal aj konanie, ktoré mu predchádzalo najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady.

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech účastníka konania (§ 233 ods. 2 uvedeného zákona).

Podľa § 241 ods. 1 veta prvá zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, **musí vychádzať zo skutočného stavu veci** a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Podľa § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/, navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. (§ 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Pri rozhodovaní o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ je potrebné, aby bolo žalobcovi dostatočne preukázané, že svojím protiprávnym konaním porušil služobnú povinnosť a služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo zároveň na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Po oboznámení sa so spisovým materiálom obsiahnutým v súdnom spise ako aj administratívnom spise, podľa názoru senátu odvolacieho súdu, nebolo jednoznačne preukázané, že by žalobca bol priamo zúčastnený na konaní, ktoré smerovalo voči zaisteným osobám a ktoré bolo nedôstojné a ponižujúce, a to aj napriek tomu, že žalovaný poukazuje na predložený CD nosič, na ktorom sa nachádzajú obrazovo – zvukové záznamy: „Cigoši 1, 2, 3, 5, 6“ ďalej zvukové záznamy a obrazové záznamy. Po vzhliadnutí uvedených obrazovo – zvukových záznamov senát najvyššieho súdu konštatuje, že aj napriek tvrdeniam obsiahnutým v administratívnom spise, že žalobca mal byť osobou, ktorá bola prítomná uvedeného konania, súd v rámci preskúmavania zákonnosti rozhodnutia nevedel jednoznačne potvrdiť uvedený záver žalovaného, pretože podľa obrazovo – zvukového záznamu boli tváre policajtov nedostatočne zrejmé a navyše na fotografiách založených v administratívnom spise sú niektoré tváre policajtov rozrastované. Z osobnej dokumentácie žalobcu, ktorá je súčasťou administratívneho spisu, nebola senátu známa podobizeň žalobcu vo forme fotografie, keďže sa v osobnom spise fotografia policajta nenachádzala. Na základe toho bolo v podstate ďalšie využitie priloženého obrazovo – zvukového záznamu správnym orgánom zmarené.

Odvolací súd konštatuje, že je plne oprávnená námietka žalobcu smerujúca proti odôvodneniu správnych rozhodnutí, v ktorých sa uvádza, že výpoveď žalobcu bola vyvrátená svedkami, pričom z výpovedí uvedených svedkov vôbec nevyplýva, že by žalobcu označovali ako osobu, ktorá sa podieľala na skutku, ktorý smeroval voči zaisteným osobám. Výpovede svedkov sú všeobecné a ani v jednej nie je žalobca označený ako osoba, ktorá by sa uvedeného konania zúčastnila. Už vôbec nebol produkovaný dôkaz, že o takom skutku mal žalobca o ňom vedomosť a nezabránil mu.

V danej dôkaznej situácii sa javí nedostatočný postup žalovaného, ktorý napriek tomu, že výpoveď žalobcu ako disciplinárne stíhaného policajta sa závažných a podstatných okolnostiach líšila od výpovedí svedkov, ktorých tvrdeniami správny orgán vo významnej miere zdôvodnil svoje rozhodnutie sa nesnažil odstrániť tieto rozpory. Vzhľadom k okolnostiam sa ako správny a primeraný prostriedok javí skonfrontovanie žalobcu a svedkov, pričom by sa mohli vyjadriť k podstatnej okolnosti, či bol žalobca prítomný

pri konaní, ktoré mu bolo kladené za vinu alebo či o ňom mohol vedieť a nezabránil mu. Vyhodnotenie takto vykonaného dokazovania by naplnilo nepochybne zákonnú požiadavku povinnosti správneho orgánu vykonať dôkazy tak, aby sa na ich základe správnu úvahou pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona mohlo dospieť pri dodržaní logických záverov k rozhodnutiu, ktoré bude dostatočne presvedčivo zdôvodnené.

Ku konfrontácii je podľa názoru odvolacieho súdu možné pristúpiť aj napriek nízkemu veku svedkov, nakoľko ich rozumová a duševná úroveň je nepochybne na takej úrovni, že by v dostatočnej miere chápali význam tohto procesného úkonu. Konfrontáciu bolo možné vykonať za prítomnosti pedagóga alebo inej odborne spôsobilej osoby.

Treba poukázať na to, že význam konfrontácie nespočíva len v odstránení rozporov medzi výpoveďami, ale aj možnosti získať týmto postupom nové informácie, pramene dôkazov a dôkazy samé.

Poukaz správneho orgánu na dôkaz spočívajúci v analýze zvukových a video nahrávok vykonaných za prítomnosti funkcionárov príslušného policajného útvaru, v ktorom je úradným záznamom konštatované, že v dvoch prípadoch sa pravdepodobnosť spoznania hlasu žalobcu hodnotí ako výborná je nedostatočný. Podľa názoru odvolacieho súdu takýto dôkaz získaný niekoľkonásobným prenosom zvuku na rôznych nosičoch nemôže naplniť požiadavku § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998, t.j., aby dôkaz mohol objasniť skutočný stav veci a bol získaný v súlade s právnymi predpismi. Nie je zrejmé, kde sa nachádza originál tejto nahrávky, nakoľko je nesporné, že nahrávka bola získaná len ako x-tá kópia originálnej nahrávky a po viacerých zvukových prenosoch by zrejme na posúdenie, či označený hlas je hlasom žalobcu bolo potrebné dokazovať túto okolnosť znaleckým posudkom, ktorý by nepochybne na prijateľnú úroveň zvýšil hodnovernosť tohto dôkazu. Rozhodne sa nejaví dostatočný doterajší postup správneho orgánu, ktorý ako dostatočnú a hodnovernú skutočnosť považoval posúdenie zvukovej nahrávky, len nadriadenými žalobcu. Odvolací súd postráda bezprostredné vyjadrenie žalobcu k nahrávke v jeho prítomnosti.

Z obsahu administratívneho spisu sa súd oboznámil so stanoviskom odborového orgánu k prepusteniu žalobcu a dospel k záveru, že konštatovanie odborového orgánu, „že žiadosť o stanovisko doručené dňa 8.4.2009 o 17:30 hod. s požiadavkou o vyjadrenie sa do 19:30 toho istého dňa, nie je pre krátkosť času realizovateľná a preto nie je možné vo veci objektívne rozhodnúť z dôvodu neprimerane krátkej lehoty“ nie je vyjadrením, ktoré by bolo akceptovateľné. Takýto postup správneho orgánu nie je v súlade s požiadavkou § 225 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 o povinnosti služobného úradu vopred prerokovať s príslušným odborovým orgánom návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru pre zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy hore uvedené vyjadrenie, resp. stanovisko odborového orgánu nespĺňa náležitosti uvedeného zákonného ustanovenia v dôsledku čoho súd skonštatoval, že návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru nebol vopred prerokovaný s príslušným odborovým orgánom.

Z doterajšieho konania správneho orgánu okolnosti, ktoré by zakladali zákonný dôvod na prepustenie žalobcu, ako príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru, nebolo jednoznačne preukázané a nebol dostatočne zistený skutkový stav.

S poukazom na uvedené, najvyšší súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 220 OSP napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zmenil tak, že zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 24.7.2009 podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Samotné konanie obsiahnuté v zvukovo – obrazovom zázname považuje senát odvolacieho súdu za obmedzovanie ľudskej slobody ako aj za nedôstojné a ponižujúce. Na druhej strane je však potrebné, aby takýto skutok bol vyšetrený v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky tak, aby bolo možné konštatovať individuálnu zodpovednosť každej osoby zúčastnenej na protiprávnom konaní.

O náhrade trov odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania, ktoré vyčíslil

v samostatnom uznesení po predložení odôvodnenia uplatnenej výšky trov právneho zastúpenia právnou zástupkyňou žalobcu.

Poučenie : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 13. septembra 2011

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková